

כנפיים של שבת / שלומית כהן אסיף

זֶה קָרָה בְּשַׁבַּת בְּבִקְרָה.
פִּשְׁפֹּשׁ יֵשֵׁב בְּמִטָּה, חִבֵּק אֶת רַגְלָיו בְּיָדָיו וְקָרָא:
"אִמָּא, אֲנִי רוֹצֵה לָלֶכֶת לְגָן."
"פִּשְׁפֹּשׁ, רַאש־פִּשׁוּשׁ שְׁכַמוֹךְ, אֵתָה מְבַלְבֵּל!" אָמְרָה אִמָּא,
"הַיּוֹם שַׁבָּת. הֲגֵן סָגוּר."

"אֲנִי מִתְגַּעְגַּע לַגִּנָּת יָעַל," אָמַר פִּשְׁפֹּשׁ, "אֲנִי מִכְרָח לְגִלוֹת לָהּ סוּד."
"פֹּשׁ, אֵתָה וְהַסוּד מִכְרָחִים לְחִכּוֹת לְיוֹם רֵאשׁוֹן."
"מִתִּי יָבוֹא יוֹם רֵאשׁוֹן?" שָׁאַל פִּשְׁפֹּשׁ.
"אַחֲרֵי שַׁבָּת," עֲנָתָה אִמָּא, "גִּלְגַּל הַשְּׁבוּעַ מְסִתּוֹבֵב:
יוֹם רֵאשׁוֹן
יוֹם שֵׁנִי

יוֹם שְׁלִישִׁי
יוֹם רְבִיעִי
יוֹם חֲמִשִּׁי
יוֹם שֵׁשִׁי
יוֹם שַׁבָּת.

הַיּוֹם שַׁבָּת. הֲגֵן סָגוּר."
"אֲנִי רוֹצֵה לְרֵאוֹת שֶׁהוּא סָגוּר," הִתְעַקֵּשׁ פִּשְׁפֹּשׁ.

אִמָּא, פִּשְׁפֹּשׁ וְהַכֶּלֶב גּוֹגוּ יֵצְאוּ לְטִיּוֹל שֶׁל שַׁבָּת בְּבִקְרָה.
כָּל הַדְּרָךְ אֶצְבְּעוֹת יָדָיו שֶׁל פִּשְׁפֹּשׁ הָיוּ בְּתוֹךְ הָאֶצְבְּעוֹת שֶׁל אִמָּא.
הֵם הִלְכוּ וְשָׂרוּ:

כָּל יוֹם עָף לוֹ, עָף
עַל כָּנָף אַחַת לְשִׁמְיָם.
רַק יוֹם הַשַּׁבָּת עָף בִּיעָף
עַל זוּג כְּנָפִים.

הם הלכו בשביל הארץ. אחר־כך הלכו בשביל הקצור,
עד שנגמרה הדרך והתחיל גן המשחקים שליִד הגן של יעל.
המזרקה של הגן טפטפה חרוזי מים.
פשפש עמד ליד המזרקה וקפץ על רגל אחת.
באותו רגע התעופפה אליו חפושית שמנה.
הוא רץ אחריה. "אני מכיר את החפושית הזאת,
היא חברה שלי. תמיד היא באה לבקר בחצר של הגן."

פשפש ואמו התקרבו לשער הגן של יעל.
פשפש דפק על השער וצעק: "יעל! יעל!"
אפלו גוגו נבח והשתולל: יעל! יעל!
פשפש כמעט בכה, אבל הוא לא בכה.
אמא נגבה לו את המצח בכף ידה:
"פש, למה אתה דוחף את השער? הוא סגור."
"אני לא דוחף. היד שלי דוחפת."
"פש, למה אתה בועט בשער?"
"אני לא בועט. הרגל שלי בועטת."

אשה עם שבעה כלבים טילה בגן המשחקים.
מאחור היא נראתה כמו יעל, אבל זו לא היתה יעל.
יש פה הרבה אנשים ואין אף יעל, חשב פשפש בעצב.

הם התקרבו לנדנדות לגרש את העצב.
"ביום השבת הנדנדות עפות גבוה יותר," אמר פשפש,
"גם להן יש כנפים של שבת."
והם שרו:

כָּל יוֹם עָף לוֹ, עָף
עַל כָּנָף אַחַת לַשָּׁמַיִם.
רַק יוֹם הַשֶּׁבֶת עָף בִּיעָף
עַל זוּג כָּנָפִים.

פִּשְׁפֹּשׁ קַפֵּץ לַנְּדָנְדָה הָאֲמֻצָּעִית, אִמָּא הַנִּיפָה אוֹתוֹ גְּבוּהָ.
מִן הַגְּבֵה הַזֶּה רָאָה פִּשְׁפֹּשׁ אֶת לוֹנָה, הַכְּלָבָה שֶׁל יַעֲל.
אַחֲר־כֵּן הוּא רָאָה אֶת יַעֲל.
"הַפְּעַם אֲנִי לֹא מִתְבַּלְבֵּל. הַפְּעַם זֹאת יַעֲל."

פִּשְׁפֹּשׁ נוֹפֵף בִּידָיו וְצֶעֶק: "יַעֲל! יַעֲל!"
הַגְּנִנָּת הַתְּקַרְבָּה אֵלָיו בְּנִפְנוּף יָד.
פִּשְׁפֹּשׁ קַפֵּץ מִן הַנְּדָנְדָה וְלִטֵּף אֶת לוֹנָה, מְקַצֵּה הָאֵף
עַד קִצָּה הַזֵּנֵב, וְלַחֵשׁ, "יַעֲל, יֵשׁ לִי סוּד בְּשִׁבְלֶךְ."
"זֶה סוּד קֵטָן אוֹ סוּד גְּדוֹל?" שְׁאַלָה יַעֲל.
"סוּד שְׂגָדֵל," חִיָּךְ פִּשְׁפֹּשׁ, "סוּד שְׁמֵת־חֵיל מְגָדֵל נִקְדָּה וְנִגְמָר בְּגָדֵל אֲבֵטִיחַ."
"סוּד שֶׁל פֶּה אוֹ סוּד שֶׁל אֶזֶן?" שְׁאַלָה יַעֲל.
"זֶה סוּד שֶׁל בֶּטֶן. אִמָּא שְׁלִי הִרְיוֹנִית."
"מָה זֶה הִרְיוֹנִית?" חִבְּקָה יַעֲל אֶת פִּשְׁפֹּשׁ חֲבוּק עִם רִיחַ שֶׁל בֶּשֶׂם.
"זֶה הִרְיוֹן שֵׁישׁ בְּתוֹכוֹ בֵּת. עוֹד מְעַט תִּהְיֶה לִי אָחוֹת.
עֲכָשׁוֹ הִיא עֶבֶר בְּבֶטֶן. פְּעַם גַּם אֲנִי גִרְתִּי שֵׁם."
"אֵתָה זוֹכֵר אֵיךְ הָיָה בְּבֶטֶן?"
"כֵּן, הַבֶּטֶן שֶׁל אִמָּא הִיא בֵּית. יֵשׁ שֵׁם מְנוֹרָה בְּצוֹרֵת שֶׁמֶשׁ.
הַמְּנוֹרָה מְאִירָה לְאָחוֹתַי, שְׁלֹא יִהְיֶה לָהּ חֹשֶׁךְ בְּפָנִים."
הַגְּנִנָּת צִחְקָה. פִּשְׁפֹּשׁ אוֹהֵב אֶת הַצְּחוּק שֶׁלָּהּ.
"רוֹאִים שְׂגָדֵלֶת," אָמְרָה יַעֲל.
"נִכּוֹן," עָנָה פִּשְׁפֹּשׁ, "נִמְאָס לִי לִהְיוֹת קֵטָן."

הם המשיכו לצחק ולפִטֵּט.
בְּאִמְצַע הַצְּחֹק אָמַר פִּשְׁפֹּשׁ: "יַעֲלֵ, יֵשׁ לִי עוֹד סוּד."
"סוּד שֶׁל אֶזֶן יָמִין אוֹ סוּד שֶׁל אֶזֶן שְׂמָאל?" שְׁאַלָה יַעֲלֵ.
פִּשְׁפֹּשׁ עָנָה: "לְאַחֹתַי שְׁעֵדִין לֹא נוֹלְדָה קוֹרְאִים... יַעֲלֵ."
יַעֲלֵ חֲבָקָה אֶת פִּשְׁפֹּשׁ וְאֶת הַסוּד שְׁלוֹ.
"יַעֲלֵ, יֵשׁ לִי עוֹד סוּד," אָמַר פִּשְׁפֹּשׁ, "אֲבָל הוּא הֵלֶךְ לְאֲבוֹד."
"מָחָר וְדַאי תִּמְצָא אוֹתוֹ," הִבְטִיחָה הַגְּנָנֶת, "כִּי לְכָל יוֹם יֵשׁ סוּד."
בְּאוֹתוֹ רָגַע אִמָּא הַרְיוֹנִית הַתְּקַרְבָּה עִם גּוּגוּ וְעִם לוֹנָה, וְחִיָּכָה:
"יֵשׁ סוּד שֶׁל יוֹם רֵאשׁוֹן
סוּד שֶׁל יוֹם שְׁנִי
סוּד שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי
סוּד שֶׁל יוֹם רְבִיעִי
סוּד שֶׁל יוֹם חֲמִשִּׁי
סוּד שֶׁל יוֹם שֵׁשִׁי
וְסוּד שֶׁל יוֹם שַׁבָּת."

אִמָּא, פִּשְׁפֹּשׁ וְגוּגוּ עָמְדוּ לְשׁוֹב הַבֵּיתָה.
בְּדֶרֶךְ הַתְּעוֹפֶכֶה מַעַל לְרֵאשִׁם הַחֲפוּשִׁית הַשְּׂמֹנָה.
"אִמָּא, אוֹלֵי גַם הַחֲפוּשִׁית בְּהַרְיוֹן וְגַם הִיא תֵּלֵד
חֲפוּשִׁית

חֲפוּשִׁנֶת

קִטְנִטְנֶת

פְּצִפִּנֶת

זְעִירָנֶת

וְיִקְרָאוּ לָהּ... יַעֲלֵ."
"אוֹלֵי יִקְרָאוּ לָהּ פִּשְׁפֹּשֶׁנֶת," נִשְׁקָה לוֹ אִמָּא עַל הָרֵאשׁ.

"אני חושב שביום שבת מקבלים יותר נשיקות," אמר פֶּשֶׁשׁ,
"ביום השבת יש פחות שעות בשעון."
"השבת הוא יום קצר," ענתה אֵמָא, "הוא חולף מהר כִּי... כִּי... כִּי..."
וְהֵם שָׂרוּ יַחְדָּו:

כל יום עף לו, עף
על כנף אחת לשמים.
רק יום השבת עף ביעף
על זוג כנפים...

